

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/256/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412223276
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4412223276.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Jarmily Pogradovej, v spore žalobcu: Silverside, a.s., so sídlom Bratislava - mestská časť Ružinov, Plynárenská 7/B, IČO: 50 052 560, zastúpený AK Herceg, s.r.o., so sídlom Bratislava, Košická 56, IČO: 35 890 240, proti žalovaným: 1/ C. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. X., 2/ X. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. X., T. XX, v konaní zastúpená: Mgr. Elena Szabóová, advokátka so sídlom Nové Zámky, Hlavné nám. 7, o zaplatenie istiny 2.088,59 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej v druhom rade proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 4C/148/2013-317 zo dňa 26. októbra 2017 a o čiastočnom späťvzati žaloby žalobcom, o odvolaní žalovanej, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd p r i p ú š ť a čiastočné späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 1.190,60 Eur spolu s požadovaným úrokom z omeškania, rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu tohto predmetu konania z r u š u j e a konanie v tejto časti z a s t a v u j e .

V zostávajúcej napadnutej časti predmetu konania o zaplatenie 116,67 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 04.07.2012 do zaplatenia žalovanými v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

V časti výroku o náhrade trov strán sporu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaným v 1. a 2. rade p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 91,44 %, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou zo dňa 15.10.2012 sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaných na zaplatenie sumy 2.098,59 eur, dlžného úroku vyčísleného k 03.07.2012 vo výške 235,16 eur, dlžného úroku z omeškania vyčísleného k 03.07.2012 vo výške 393,33 eur, úroku 12,15% ročne zo sumy 2.098,59 eur od 04.07.2012 do zaplatenia a 8% ročného úroku z omeškania zo sumy 2.098,59 eur od 04.07.2012 do zaplatenia a nahradil mu trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovanými uzavrel zmluvu o splátkovom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 100.000,- Sk/3.319,39 eur, ktorý úver mali splácať v pravidelných mesačných splátkach po 2.231,- Sk/74,05 eur, splatnosť prvej splátky bola určená k 20.11.2005 a konečná splatnosť dňom 20.10.2010. Žalovaní prestali splácať úver, dostali sa do omeškania so splácaním, preto ich vyzval na zaplatenie celej dlžnej sumy, načo žalovaný v 1. rade zaplatil časť istiny a zvyšok neuhradil.

2. Na výzvu súdu žalobca podaním zo dňa 28.02.2013 upravil a doplnil žalobu, pričom uviedol, že žalovaní sa dostali do omeškania so splátkou splatnou dňa 20.07.2008, neskôr v mesiaci august až december 2008. Po zosplatení úveru žalovaní zaplatili ešte ďalšie splátky vo výške 260,00 eur, následne po podaní žaloby žalovaní zaplatili ešte jednu splátku po 10,00 eur. V tejto časti vzal žalobca

žalobu v plnom rozsahu späť. Žalobca na výzvu súdu vyčíslil úroky z predmetnej istiny podaním z 26.07.2013, ako aj špecifikáciou žalobného nároku zo 16.01.2014.

3. Prvostupňový - prvoinštančný súd v konaní 13Ro/361/2012 vydal dňa 18.03.2013 platobný rozkaz, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Platobný rozkaz nebolo možné doručiť žalovanému v 1/ rade do vlastných rúk, preto ho súd uznesením zo dňa 03.05.2013 zrušil a vo veci nariadil pojednávanie.

4. Žalovaná v 2. rade podala v zákonnej lehote proti platobnému rozkazu odpor, ktorý odôvodnila tým, že žalobca zmenil úrok bez toho, aby to oznámil dlžníkovi, preto považuje túto zmenu úroku za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

5. Žalovaný v 1. rade uviedol, že je pravdou, že zo strany žalobcu im bol poskytnutý úver, mali dohodnuté splátky úveru s tým, že im v banke vysvetlili, aké splátky majú stanovené, kedy sú splatné a nepamätal si výšku úrokovej sadzby, ani to, či boli k zmluve pripojené všeobecné obchodné podmienky. V roku 2008 stratil zamestnanie, tak splácal úver tak, ako sa dalo. So žalovanou v 2/ rade sa rozviedli, avšak nemajú vyporiadané BSM, ale dohodli sa, že úver bude splácať on sám. V letných mesiacoch roku 2013 zaplatil mimoriadnu splátku vo výške 300,00 eur.

6. Právna zástupkyňa žalovanej v 2. rade namietala vyčíslenie žalovanej sumy, ako aj to, či sa platby zo strany žalovaných započítali na istinu alebo na príslušenstvo. Navyše žalovaní zaplatili ešte aj v roku 2012 mimoriadne splátky, ktoré neboli započítané, do istiny ani do príslušenstva, nie je isté, či ich žalobca zohľadnil pri vyčíslení žalovanej sumy. Žalobca si uplatňuje úrok z omeškania vo výške 12,5% ročne, pričom v zmluve bola zakotvená výška úrokovej sadzby vo výške 11,10% p. a. Namietala aj sumu 20,09 eur za vedenie účtu, keďže podľa jej názoru sa jedná o interný poplatok žalobcu, ktorý nie je možné prenášať na žalovaných.

7. Prvoinštančný súd rozsudkom zo dňa 24.03.2014 č. k. 4C/148/2013-135 žalobe v časti uplatnenej istiny 2088,59 eur spolu s 8% úrokom zo omeškania ročne od 04.07.2012 do zaplatenia vyhovel, vo zvyšku uplatneného nároku, a to dlžného úroku z omeškania vo výške 393,33 eur, ako aj úroku vo výške 12,15% ročne zo sumy 2098,59 eur od 04.07.2012 do zaplatenia žalobu zamietol. Čo sa týka rozdielu sumy 2098,59 eur a sumy 2088,59 eur, v časti o zaplatenie 10,00 eur vzal žalobca žalobu späť a v tejto časti bolo konanie zastavené. V zamietajúcej a v zastavujúcej časti rozsudok nadobudol právoplatnosť 30.09.2015, vo zvyšku, t. j. o zaplatenie 2088,59 eur s 8% úrokom z omeškania od 04.07.2012 do zaplatenia súd konal ďalej, nakoľko krajský súd vo vyhovujúcej časti rozsudok prvoinštančného súdu uznesením sp. zn. 8Co/1153/2014-210 zo dňa 11.06.2015 zrušil. Odvolací súd vytkol súdu prvého stupňa, že na danú vec neaplikoval ustanovenia zákonných predpisov upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv a v zmysle týchto neposúdil právny vzťah medzi stranami sporu odvodený z úverovej zmluvy, ako aj samotnú platnosť dojednaní v úverovej zmluve a prijateľnosť zmluvných podmienok.

8. Slovenská sporiteľňa, a.s. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0246/2017/CE zo dňa 10.03.2017 postúpila pohľadávku voči žalovaným na Silverside a.s. Zároveň požiadal postupník o zámenu na strane žalobcu, čomu bolo vyhovené uznesením z 18.07.2017 č. k. 4C/148/2013-301, ktorým sa žalobcom stal postupník.

9. Žalovaná v 2/ rade namietala, že žalobca nemá právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva, takéto právo mu nepriznáva ani Občiansky zákonník a takáto dohoda ak nie je individuálne dojednaná, má za následok značnú nerovnováhu v povinnostiach a právach zmluvných strán a je podľa § 53 ods. 1/ OZ ako aj podľa § 53 ods. 5/ OZ neplatná. Poukázala zároveň na to, že rozhodnutím Obchodnej slovenskej inšpekcie bola žalobcovi uložená pokuta za porušenie povinností upierať spotrebiteľovi právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Namietala premlčanie splátok splatných v zmysle pôvodného splátkového kalendára, nakoľko žalovaným nebolo doručené oznámenie o jednorazovej splatnosti spotrebiteľského úveru ako aj namietala výšku spracovateľského poplatku 2000,- Sk, riadny poplatok za správu úveru 50,- Sk až do 31.07.2008 ako aj poplatky za upomienky, ktoré podľa názoru žalovanej v 2/ rade tvorili sumu priznanú súdom prvého stupňa.

10. Napadnutým (zhora označeným a v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie v spore takto (v zostávajúcom predmete sporu) rozhodol:

I. Žalovaní v 1/ a 2/ rade sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 1307,27 eur s 8% úrokom z omeškania ročne od 04.07.2012 do zaplatenia, to všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.

III. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov konania.

11. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, s poukazom na označený skutkový stav sporu, citované ustanovenia zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (§ 6 ods. 3 a § 23a ods. 1 a 2), citované ustanovenia Občianskeho zákonníka (OZ - zákon č. 40/1964 Zbierky - § 52 až § 54, § 879j, § 100 ods. 1, § 101) a citované ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 2 a § 4) odôvodnil tým, že žalovaní porušili zmluvnú podmienku tým, že úver riadne a včas nesplácali a zaplatili len sumu 3 136,36 eur, z ktorej bola suma 66,39 eur započítaná na spracovateľský poplatok, suma vo výške 2 780,52 eur bola započítaná na istinu, suma 284,16 eur bola započítaná na splatné úroky z omeškania, pričom v zmysle článku V. bod 2 Zmluvy žalovaní jednoznačne vyhlásili, že sa oboznámili so Všeobecnými úverovými podmienkami a Sadzobníkom, keď v danom prípade sporné nebolo to, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou; konkrétne ide o spotrebiteľský úver a na takýto vzťah je potrebné aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúceho režim spotrebiteľských zmlúv v § 52 a nasledujúcich, keď zmluvu na voľnosť strán sporu sa môže pohybovať len v medziach všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv.

12. V zmysle zmluvy si strany dohodli poplatok za správu úveru vo výške 50,- Sk/1,66 eur v zmysle čl. I bod 1 zmluvy s poukazom na čl. II bod 3 zmluvy s tým, že strany boli oboznámené i so sadzobníkom poplatkov. Žalovaní uhradili splátky nepravidielne tak, ako je vyššie uvedené s tým, že sa dostali do omeškania so splátkou splatnou 20.07.2008, ktorá už bola uhradená len vo výške 866,60 Sk/28,77 eur a poslednú splátku realizovali 12.07.2012.

13. Podľa čl. II bod 3 zmluvy žalovaní sa zaviazali splatiť poskytnutý úver v dohodnutom čase, v stanovenom čase platiť úroky, poplatky dohodnuté v zmluve a náklady spojené s úverom a dodržiavam dohodnuté podmienky. Ďalej v čl. II bod 4 sa dojednali, že splatné úroky a splatné poplatky sa dňom ich splatnosti, uvedenej v základných podmienkach zmluvy pripíšu k istine a stávajú sa jej súčasťou.

14. Žalobca na základe zmluvných dojednaní v zmluve o úvere spôsobil stav, že daná úprava postupu splácania jednotlivých zložiek záväzku, obsiahnutá v čl. II bod 4 úverových podmienok, bola výrazne nevýhodnejšia vo vzťahu k žalovaným oproti situácii, aká by bola, ak by v úverových podmienkach nebola obsiahnutá, pretože ak by žalovaní výslovne neurčili inak, ich splátky by musel žalobca započítavať v prvom rade na istinu (ktorá sa stále úročí, teda navyšuje sa o dojednané úroky z úveru a v prípade omeškania o úroky z omeškania) a nie na príslušenstvo pohľadávky, ktoré ako také zásadne úročeniu nepodlieha. Žalobca v úverových podmienkach jednostranne stanovil spôsob započítavania splátok, resp. čiastočných plnení najprv na príslušenstvo pohľadávky a až na poslednom mieste na samotnú pohľadávku, čo výrazne navyšuje náklady spotrebiteľa spojené s úverom oproti situácii, ak by sa jeho platby použili primárne na splácanie istiny, čo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V tomto smere (že príslušenstvo pohľadávky úročeniu nepodlieha) súd poukazuje na zásadné rozhodnutie NS ČR (rozsudok sp. zn. 35 Odo 101/2002 z 24.03.2004), vychádzajúce z obsahovo právnej úpravy, akou je naša hmotnoprávna úprava, ktorý o.i. uviedol, že podľa štandardného výkladu definícia príslušenstva pohľadávky obsiahnutého v ustanovení § 121 ods. 3 OZ platiaceho aj pre obchodné záväzkové vzťahy, úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky, ktorou sa podľa § 488 OZ rozumie peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (potiaľ, že sa môžu nárokovať aj sankcie za omeškanie s platením) dochádza priamo zo zákona práve až omeškaním dlžníka. Úrokový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Zánikom hlavného záväzku zaniká aj akcesorický; zostáva len záväzok zaplatiť už splatné úroky. Tým, že dlžník včas nespláca úroky z istiny, sa tento dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (úroky z omeškania z dojednaných úrokov) potom veriteľ nemá preto, že

ani OZ a ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú, teda nestanovujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Zmluvné dojednanie o platení úrokov z omeškania z dohodnutých (zmluvných) úrokov je podľa § 39 OZ neplatné pre rozpor so zákonom. Uvedený súd síce uviedol, že tým nie je dotknuté právo strán dohodnúť sa, že dojednané úroky sa stanú súčasťou istiny (že k nej podľa dohody strán budú pripočítané, akoby civilné plody (peňazí) a následne potom možnosť veriteľom požadovať, aby dlžník pre prípad omeškania s platením takto zvýšenej istiny platil dojednanú alebo zákonom stanovenú sadzbu úroku z omeškania. K uvedenej poslednej vete súd uvádza, že dané rozhodnutie takú možnosť dohody kapitalizácie istiny uvádza len vo všeobecnej rovine. To však automaticky neznamená, že v každom úverovom vzťahu by takáto dohoda bola prípustná. Podľa názoru súdu práve v spotrebiteľskom vzťahu, teda aj v prípade spotrebiteľského úveru, takáto "dohoda" ohľadne poradia splácania pohľadávky s jej príslušenstvom, ak je stanovená veriteľom len jednostranne (nie je individuálne dojednaná), nie je prípustná, nakoľko takáto podmienka má za následok značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1/ OZ), teda je neprijatelná a preto je neplatná (§ 53 ods. 5/ OZ).

15. Ku "kapitalizácii" istiny a jej prípustnosti v spotrebiteľských vzťahoch bol súdom vyššieho stupňa zaujatý názor v uznesení Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/121/2013, ktorý uviedol, že pri uplatňovaní nárokov zo spotrebiteľských zmlúv nie je možné vychádzať z kapitalizovanej istiny. Podľa zmluvy sa môže žalobca domáhať dohodnutého úroku len z poskytnutého úveru a nie z poplatkov, ani z úrokov z omeškania. Ak však žalobca vyčíslený úrok, úrok z omeškania a poplatky pripočíta po ním určenom čase k sume poskytnutého úveru a celú sumu nazve istinou a následne žiada, domáha sa, ďalších úrokov z úrokov, úrokov z úrokov z omeškania, úrokov z poplatkov a tiež úrokov z omeškania z úrokov, úrokov z omeškania z úrokov z omeškania. Takýto postup vyčísľovania istiny v prípade spotrebiteľských zmlúv podľa názoru súdu nie je prípustný, nie je v súlade s uzavretou zmluvou, zákonom ani v súlade s ustálenou súdnou praxou.

16. Pri výpočte priznanej žalovanej pohľadávky súd vychádzal z toho, že žalovaným bol poskytnutý úver vo výške 3319,39 eur, z ktorého zaplatili sumu 3136,33 eur, ktorú súd odpočítal od poskytnutého úveru, pričom zostatok úveru bez poplatkov a bez úrokov by činil 183,06 eur. Súd však priznal žalobcovi aj úrok z úveru vo výške 12,15% p. a. započítaný v jednotlivých splátkach úveru od 20.07.2008 do 20.10.2010, t. j. do úplnej splatnosti úveru, a to s poukazom na dojednania strán v úverovej zmluve ako aj s poukazom na všeobecné obchodné podmienky žalobcu. Žalobca figuruje ako podnikateľský subjekt oprávnený poskytovať úvery, pričom strany sa dohodli, že veriteľ bude úročiť úver úrokovou sadzbou dohodnutou v základných podmienkach zmluvy, taktiež sa dohodli, že je oprávnený veriteľ meniť výšku úrokovej sadzby dohodnutú v základných podmienkach zmluvy. V tomto prípade došlo k zmene úrokovej sadzby z 11,10% p. a. v deň podpisu zmluvy na 12,15% p. a., čo sa odzrkadlilo vo výške úverových splátok. Žalovaní namietali, že úverová zmluva an block je neplatná, preto žiadali, aby súd rozhodol podľa práva a žalobu v plnom rozsahu zamietol. Súd nemôže súhlasiť s takouto argumentáciou žalovaných, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, pričom ak bol žalovaným preukázateľne poskytnutý úver vo výške 3319,39 eur a z tohto úveru uhradili len časť vo výške 3136,33 eur bez úrokov a bez poplatkov, na strane žalovaných by došlo minimálne k vzniku bezdôvodného obohatenia v rozsahu rozdielu medzi poskytnutou a dlžníkmi zaplattenou sumou žalobcovi, ktoré by boli povinní vydať žalobcovi. Súd však v kontexte najnovšej judikatúry Súdneho dvora EÚ nemôže posudzovať úverovú zmluvu výlučne formálne ani podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom musí prihliadať aj na záujmy veriteľa, nielen na záujmy dlžníka ako spotrebiteľa, ktorý veriteľ, ako už súd uviedol, je právnickou osobou s predmetom činnosti poskytovania úverov. Žalovaní ako dlžníci pri podpise úverovej zmluvy si boli vedomí skutočnosti, že úver im bol poskytnutý s príslušným úrokom, nie bezúročne a bez poplatkov. V opačnom prípade by sa nemohlo jednať o úver, ale o výpožičku. S poukazom na tieto skutočnosti, súd priznal žalobcovi sumu 1307,27 eur, ktorá suma činí rozdiel medzi sumou 4443,60 eur a sumou 3136,33 eur, nakoľko bral do úvahy fakt, že žalovaní mali zaplatiť predmetný úver v 60. mesačných splátkach po 74,06 eur, takto celková výška poskytnutého úveru aj s úrokom činí 4443,60 eur a žalovaní preukázateľne vyplatili sumu 3136,33 eur, teda súd zaviazal žalovaných na zaplatenie zvyšku úveru spolu s dohodnutým úrokom podľa úverovej zmluvy. Súd poukazuje na to, že už v rozhodnutí Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/118/2015 druhoinštančný súd vyslovil, že je potrebné prihliadnuť nielen na ochranu spotrebiteľa, ale posudzovať aj náležitosti úverovej zmluvy, aj samotné všeobecné obchodné podmienky. Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti súd žalobcovi priznal sumu, ako už uviedol, vo výške 1307,27 eur, do ktorej sumy nezahrnul žalovanými namietané poplatky za vedenie úverového účtu, ktoré neboli individuálne zmluvne dojednanou podmienkou a nepriznal žalobcovi ani poplatok za

poskytnutie úveru vo výške 66,39 eur a ani kapitalizované úroky, ktoré boli súčasťou žalovanej sumy a v tejto časti žalobu zamietol.

17. Súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1307,27 eur od 04.07.2012 do zaplatenia, a to z dôvodu, že žalovaní sa dostali do omeškania s plnením peňažného dlhu, teda v zmysle § 517 ods. 2/ Občianskeho zákonníka s poukazom na Nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z. má žalobca okrem nároku na úrok z omeškania z úveru aj nárok aj na príslušný úrok z omeškania ročne, ak je dlžník v omeškani s plnením peňažného dlhu. Žalovaní síce namietali, že žalobca si uplatnil úrok z omeškania od 04.07.2012 do zaplatenia, ale k tejto námietke súd uvádza, že už k 20.07.2008 boli žalovaní v omeškani so splátkou úveru, následne nastala konečná splatnosť úveru k 20.10.2010, teda žalobca by mal nárok na úrok z omeškania deň nasledujúci po tomto dni, t. j. 21.10.2010, ale žalobca si uplatnil úrok z omeškania len od 04.07.2012, preto mu súd priznal úrok od tohto dňa.

18. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2/ CSP (Civilný sporový poriadok - zák. č. 160/2015 Z. z.) tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože každá zo strán mala v konaní úspech len pomerný (žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 2098,59 eur, súd žalobcovi priznal sumu 1307,27 eur, takže pomer úspechu žalobcu k neúspechu žalovaných činí 24,62%, preto súd žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania).

19. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním napadla len žalovaná v druhom rade, domáhajúca sa jeho zmeny tak, aby odvolací súd po posúdení námietky žalobu zamietol a v prípade, že sa so vznesenou námietkou premlčania nestotožní, aby sám vo veci rozhodol tak, že uloží obom žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 116,67 eur s úrokom s omeškania 8 % ročne od 04.07.2012 do zaplatenia, a to tak, že každý zo žalovaných je povinný zaplatiť žalobcovi 50% z uvedeného, keď požadovala aj náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania vo výške 100% z dôvodu nepatrného úspechu žalobcu v konaní. Pokiaľ súd prvej inštancie vyčíslil rozdiel medzi im poskytnutou sumou a nimi vrátenou sumou na 183,06 eur, nebolo možné ich zaviazať k zaplateniu sumy 1 307,27 eura, osobitne ak súd dôvodil, že žalobcovi nepriznáva nárok na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru vo výške 66,39 eura, po odpočítaní ktorej sumy je reálna výška ich záväzku 116,67 eur. Súd odôvodňuje, že žalovaní zaviazali na zaplatenie zvyšku (nesplatennej časti) úveru spolu s dohodnutým úrokom podľa úverovej zmluvy, takéto odôvodnenie však nemá oporu nielen v zistenom skutkovom a právnom stave, ale je aj v rozpore s časťou odôvodnenia v bode 31. a 32., keď úver po odpočítaní spracovateľského poplatku bol v skutočnosti len 98 000,- Sk (3 253,- eur). Ich plnenia sú vyčíslené na 3 136,33 eur a „započítania“ vo výške o 5,26 eur nižšie; zo žiadnej časti odôvodnenia rozsudku nevyplýva, ako sa súd vyporiadal s tým, že ich plnenia neboli v celej časti započítané v prospech istiny. Spôsob započítania ich plnení v prospech ich záväzku voči žalobcovi nebol individuálne dojednaný, žalobca v priebehu konania nepreukázal, že by sa oni najneskôr v čase uzavretia zmluvy oboznámili s obchodnými podmienkami banky. Rovnako ani zo samotnej úverovej zmluvy nevyplýva ich vedomosť o tom, že banka bude prioritne započítavať ich plnenia (splátky) v prospech úrokov a až následne v prospech istiny, hoci prioritným záujmom spotrebiteľa je splatiť čím skôr istinu ako základ pre výpočet úrokov. Spôsob započítania dlžných súm tak, ako to stanovujú obchodné podmienky (bod 5.4) vyvoláva nerovnovážny stav v neprospech spotrebiteľa, preto sa domáhali aplikácie ustanovenia § 53a OZ vzhľadom na to, že súdom aplikovaný spôsob započítania ich plnenia v prospech úveru bol opakovane vyhodnotený súdmi ako neprijateľná zmluvná podmienka. Ak súd mienil žalobcovi priznať úrok z úveru, bolo potrebné vykonať výpočet závislý od ich plnení v jednotlivých rokoch, ustáliť výšku úroku konkrétnou sumou za jednotlivé roky do splatnosti úveru, resp. v ich súhrne. Všeobecné vyjadrenie súdu ohľadom výpočtu dlžnej sumy zakladá takú chybu rozsudku, ktorá ho robí vadným, zčasti nepreskúmateľným a odporujúcim právu. V odôvodnení rozsudku sa nenachádza vysvetlenie pre priznanie úroku z omeškania, keď pri súdom konštatovanom zákaze kapitalizácie úrokov a poplatkov a neprijateľnosti splácania najskôr príslušenstva úveru a potom istiny vychádza súd pri priznaní úroku z omeškania nie zo správneho započítania plnení spotrebiteľa ale naopak zo spôsobu splácania nastaveného bankou, hoci sám súd tento spôsob vyhlasuje za neprípustný; súd si protirečí tak sám sebe ako aj rozhodovacej praxi súdov v spotrebiteľských veciach. Úroky z úveru možno priznať len do jeho splatnosti, po splatnosti stráca oporu a zo súdom naznačeného výpočtu nie je možné určiť, prečo je tento úrok členený do istiny, ktorá sa úročí úrokom z omeškania, keď zo samotných úrokov a to ani zmluvných nie je možné priznať úrok z omeškania. Zároveň pri reálnej výške nesplatennej časti úveru vo výške 116,67 eur nemá priznanie úroku z omeškania z istiny 1 307,27 eur ani skutkové ani právne opodstatnenie. Z rozhodnutia Európskeho súdneho dvora C-52/15 nevyplýva, že členské štáty nemôžu rozšíriť práva, ktoré na vnútroštátnej úrovni

spotrebiteľom priznávajú, nad rámec práv vyplývajúcich z európskych smerníc, keď Súdny dvor EÚ vykladá výlučne právo Európskej únie a nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V konaní viacnásobne namietala to, že v októbri 2014 uplynuli tri roky od rozvodu manželstva žalovaných a teda nastúpila vyvrátiteľná zákonná domnienka podľa ustanovenia §149 ods. 4 OZ, na základe ktorej žiadala určiť ich povinnosť vo vzťahu k žalobcovi rovnakým dielom; k tomuto sa v odôvodnení rozhodnutia súd nevyjadril. Rovnako žiadala o priznanie výhody plnenia v splátkach, keď ani porušenie ich zmluvných povinností nezbavuje žalobcu povinností žalovaných sumu riadne vyčísliť a rovnako ani súd nezbavuje povinnosti rozsudok riadne a presvedčivo odôvodniť, tieto vytykané závady neboli dodnes odstránené a sú prekážkou riadneho rozhodnutia súdu. Oponuje záveru súdu o posúdení premlčania s oporou v ustanovení § 103 a § 565 OZ s tým, že premlčanie je potrebné hodnotiť osobitne ku vzťahu ku každej jednotlivéj omeškanej splátke, keďže veriteľ svoje právo vyhlásiť jednorazovú splatnosť zmluvy nevyužil, resp. využil ju neprípustným spôsobom (nie do splatnosti najbližšej splátky). Preto trvá na námietke premlčania splátok splatných pred 15.10.2009 a nakoľko výrok o trovách konania je závislý od rozhodnutia vo veci samej, napáda aj výrok o nepriznaní náhrady trov konania, keď aj konaním žalobcu došlo k predlžovaniu konania a nárastu trov konania, ktoré by inak nevznikli.

20. Vyjadrenie žalobcu k podanému odvolaniu podané nebolo, rovnako tak vyjadrenie žalovaného v prvom rade.

21. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) pred rozhodnutím veci uznesením č. k. 8Co/256/2018 - 383 zo dňa 10. apríla 2019 v zmysle ustanovenia § 382 CSP vyzval obe strany sporu k vyjadreniu sa možnému použitiu ustanovenia § 103 OZ a zároveň vyzval žalobcu k špecifikácii zaplatených a nezaplatených splátok úveru za obdobie od 20.10.2009 do 20.10.2010 s rozpisom zložiek splátok, k špecifikácii platieb žalovaných do a po 15.10.2009 a k špecifikácii toho, ako započítal poplatok za úver 2 000,- Sk a poplatok za vedenie účtu 50,- Sk za mesiac a prípadné iné poplatky.

22. Na základe uvedenej výzvy žalobca podaním zo dňa 24.04.2019 učinil čiastočné späťvzatie žaloby, keď žalobcu nad sumu 116,67 eur spolu s požadovaným úrokom z omeškania 8% ročne z tejto sumy od 04.07.2012 do zaplatenia berie späť, teda konanie v časti istiny vo výške 1 190,60 eur s príslušenstvom žiadal zastaviť a žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznať, keď súhlasil s tým, aby k požadovanej náhrade boli žalovaní zaviazaní v rozsahu 50% istiny a príslušenstva.

23. Uvedené podanie bolo zaslané žalovanej v 2. rade a žalovanému v 1. rade na vyjadrenie sa. Žalovaný v prvom rade sa nevyjadril, žalovaná v druhom rade uviedla, že nemá výhrady proti späťvzatiu žaloby a zastaveniu konania v rozsahu späťvzatia žaloby, súhlasí v zmysle svojich predchádzajúcich vyjadrení a stanovísk aj s princípom rozdelenia ich povinností plniť voči žalobcovi a ohľadom trov konania - ich náhrady navrhuje rozhodnúť odvolacím súdom tak, že späťvzatie žaloby po uplatnenej námietke premlčania je procesne zavinené žalobcom, teda je procesne rovné úspechu žalovaným.

24. Podľa ustanovenia § 370 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

25. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví (§ 370 ods. 2 CSP). Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane

26. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34CSP) následne prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozhodnutia viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalovanej, prihliadajúc na čiastočné späťvzatie žaloby v štádiu odvolacieho konania a postoj žalovaných k čiastočnému späťvzatiu žaloby, a dospel k záveru, že vo veci je potrebné rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

27. Čo sa týka zaplatenia sumy 1 190,60 eur spolu s požadovaným úrokom, ktorá je zahrnutá vo vyhovujúcom výroku napadnutého rozsudku - v sume 1 307,27 eur, v tejto časti odvolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 370 CSP tak, že v tejto časti pripustil späťvzatie žaloby žalobcom, rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu tohto predmetu konania zrušil a konanie v tejto časti zastavil, keď žalovaná výslovne so späťvzatím žaloby súhlasila a žalovaný nesúhlas (z vážnych dôvodov) súdu neoznámil (nesúhlas nevyjadril). Z dôvodu uvedeného procesného rozhodnutia v tejto časti predmetu konania preto

(potom) odvolací súd už vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v tomto predmete konania nepreskúmaval (preskúmať nemohol).

28. Čo sa týka zvyšného predmetu konania o zaplatenie 116,67 eur istiny s požadovaným úrokom z omeškania, ktorá suma predstavuje rozdiel medzi sumou 1 307,27 eur a späťvzatou sumou 1 190,60 eur, dospel odvolací súd k záveru, že v tejto časti predmetu konania je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť. Vychádzajúc z výšky poskytnutého úveru vo výške 100 000,- Sk (3 319,39 eur), resp. 98 000,- Sk (3 253,- eur) po zohľadnení poplatku za poskytnutie úveru vo výške 2 000,- Sk, ktorý súd prvej inštancie neakceptoval a vychádzajúc zo sumy celkových plnení žalovaných v sume 3 136,30 eur je suma rozdielu medzi sumou poskytnutej pôžičky a vrátenej pôžičky 116,67 eur (3 250,- eur mínus 3 136,33,- eur), ktorú sumu odvolací súd nepovažoval za premlčanú, keď sa inak stotožnil s odvolacím dôvodom žalovanej o tom, že omeškanie bolo potrebné počítať od splatnosti každej jednotlivéj splátky a že teda splátky splatné pred 15. októbrom 2009 (tri roky spätne pred podaním žaloby) sú premlčané, na základe čoho stranám sporu aj zaslal výzvu k možnému odlišnému právnomu posúdeniu zo dňa 10. apríla 2019 vo forme uznesenia č.k. 8Co/256/2018 - 383, po ktorej výzve učinil žalobca čiastočné späťvzatie žalovanej istiny nad sumu 116,67 eura. Nepremilčané splátky za obdobie od 20.10.2009 do 20.10.2010, (kedy bola splatná posledná splátka), predstavujú sumu 962,78 eura (74,06 eura x 13 splátok), pričom plnenia žalovaných na úver po 15.10.2009 túto sumu nepremilčaných splátok neprevyšovali, išlo z ich strany o plnenie spolu 270,- eur. Nebolo teda možné ustáliť to, že by žalovaný žalobcovi už nič nedlhovali, respektíve, že by ich plnenia na nepremilčané splátky za 3 roky pred podaním žaloby presahovali výšku v tomto rozsahu nepremilčanej pohľadávky žalobcu. Čo sa týka obrany žalovanej, že po rozvode manželstva by mal byť ich záväzok voči žalobcovi len delený, mal odvolací súd za to, že táto obrana a odvolací dôvod dôvodný nie je, nakoľko ich solidárne postavenie dlžníkov vo vzťahu k veriteľovi vyplýva z hmotného práva (§ 145 ods. 2 OZ) a z tej skutočnosti, že úver bol poskytnutý v čase trvania ich manželstva, keď vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle zákonnej domnienky sa nedotýka práv tretích osôb, keďže ide o vyporiadanie len medzi nimi navzájom (s ohľadom na nesporný spoločný záväzok), avšak solidárny charakter tohto záväzku vzniknutý pri poskytnutí úveru voči veriteľovi sa rozvodom ich manželstva nezmenil. Žalobca síce v čiastočnom späťvzati žaloby akceptoval zo strany žalovaných aj delené plnenie, avšak žalobu v tomto smere nezmenil a vzhľadom k tomuto jeho stanovisku až v štádiu odvolacieho konania ani zmeniť v súlade s CSP nemohol. Vo vyjadrení k čiastočnému späťvzatiu odvolateľka už splátky nepožadovala a tieto odvolací súd vzhľadom k výške istiny nevzhladol dôvod povoľovať. Napokon, čo sa týka výroku o trovách konania - náhrade trov konania strán sporu voči sebe navzájom, keď zamietajúci výrok napadnutého rozsudku zostal žalobcom odvolaním nenapadnutý (a teda právoplatný) mal odvolací súd za to, že vzhľadom k celkovému výsledku sporu je potrebné priznať žalovaným náhradu trov konania v rozsahu 91,44 %, keď neúspešní boli len v rozsahu 4,28% (sumy 116,67 eura z celkovej pôvodne žalovanej sumy 2727,08 eura), teda ich úspech v spore bol 95,72 % a po odpočítaní ich neúspechu od úspechu je potom výsledný celkový ich úspech v spore 91,44 %. Ako úspech žalovaných v spore treba hodnotiť jednak čiastočné zamietnutie uplatňovaných nárokov ako aj čiastočné späťvzatie žaloby, bez plnení žalovaných po podaní žaloby, ktoré sa z hľadiska procesného zavinenia považuje za neúspech žalobcov. Vzhľadom k čiastočnému úspechu žalobcu v tomto odvolacom konaní bolo rozhodnuté o náhrade trov konania v konaniach na oboch súdnych inštanciách jedným výrokom rozhodnutia ako o trovách celkových, zahŕňajúcich trovy prvostupňového i odvolacieho konania.

29. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov preto odvolací súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď svoje rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).